

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. Qualis fuerit conditio primi hominus quoad voluntatem & alias animæ potentias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

Qualis fuerit conditio primi hominis quoad voluntatem, & alias animæ potentias.

Dicendum 1. Adamum in creatione gratiam sanctificantem à Deo accepisse, siue eam post creationem à Deo acceperit, siue (quod probabilius videtur) in ea creatus fuerit.

Probatur in primis ex scriptura. Eccles. 7. *Deus fecit hominem rectum*; atqui non potuisset esse rectus sine gratia, quia passim in scriptura rectitudinis nomine denotatur gratia, & sanctitas: Iob. 1. *Erat vir simplex, & rectus*: Pl. 7. *Saluos facit rectos corde*: item Ephes. 4. *Renouamini spiritu mentis vestrae, & induite nouum hominem, qui secundum Deum creatus est, in iustitia, & sanctitate*; quibus verbis significat Apostolus, nos per Christi Domini merita renouari, ad eam iustitiam, & sanctitatem, in qua initio conditi sumus.

Probatur 2. ex Conc. Trid. sess. 5. vbi anathema dicitur ei, qui non confitetur, primum hominem Adam, cum mandatum Dei in Paradiso fuisse transgressus, statim sanctitatem, & iustitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse.

Id ipsum docent S. Bas. hom. 10. in Hexaëmeron. & S. Aug. lib. 14. de ciuit. cap. 11. & 27.

Dicendum 2. primum hominem simul cum gratia sanctificante accepisse reliquas virtutes, & dona Spiritus Sancti, quæ ipsius gratiæ infusionem comitantur. Hoc constat ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. vbi docet nos in baptismo accipere veram & christianam iustitiam, & sanctitatem, quam Adam suâ inobedientiâ sibi, & nobis perdidit: & initio eiusdem capitis dicit illam iustitiam & sanctitatem consistere in susceptione gratiæ & donorum; quòd si eam iustitiam sibi Adamus perdidit; ergo eam prius habuit.

Id etiam docet S. Damasc. lib. 2. de fide cap. 12. vbi dicit

dicat, quod creauit Deus hominem innocentem, relictum, probum, omni virtutum genere exornatum.

Dicendum 3. præter supradicta, primum hominem accepisse à Deo aliud insigne donum, cuius beneficio appetitus sensitiuus tum concupiscibilis, tum irascibilis ita erat parti superiori animæ, ac rationi subiectus, vt nunquam nisi, ex illius præscripto, & imperio moueretur, nihilque saltem inordinatum posset præueniendo rationem appetere. Hoc similiter constat ex Conc. Trid. sess. 5. can. vlt. vbi explicans verba Apost. Rom. 7. sensualitatem peccatum appellantis, ait, hanc sensualitatem, id est appetitum sentientem motibus suis inordinatis rationem præuenientem, dici peccatum; quia ex peccato est, & ad peccatum inclinatur; quod si a peccato est, ergo ante peccatum non erat. Accedit autoritas S. Aug. lib. 2. de peccato orig. contra Pelagium cap. 35. vbi dicit in statu innocentie motus sensualitatis futuros fuisse obediens imperio tranquillissime charitatis.

Dicendum 4. donum illud perfectæ subiectionis appetitus sensitiuus sub imperio rationis fuisse gratuitum, & naturæ hominis minimè debitum, ac proinde supernaturalale.

Probatum ex eo, quod inter articulos Mich. Baij à Pio V. & Greg. XIII. damnatos hic erat; *Integras primæ conditionis non fuit in debita humana naturæ exaltatio, sed debita eius conditio*: tum etiam, quia ex communi Theologorum consensu post peccatum omnia naturalia in homine integra remanserunt, quia peccatum, quatenus præcisè peccatum est, nulli perfectioni purè naturali repugnat; atqui certum est, in hominibus prædictam illam subiectionem amplius non reperiri: ergo hæc ipsi naturalis esse dici non potest.

Porrò ad illud donum subiectionis supra explicatum accedit aliud non minus excellens, dominium scilicet, quod homini super omnia animalia in statu innocentie perfectè competeat, vt constat ex cap. 1. Gen. Quamuis autem hoc dominium naturaliter homini conuenire

videatur, multò perfectiùs tamen illud diuino munere habuisset, si in statu innocentia perseverasset; tunc enim (vt rectè obseruat Caiet. ad q. 96. a. 1.) non solum subiecta, sed etiam subdita, & obtemperantia sibi homo habuisset animalia; nunc autem etsi naturaliter homini subiecta sint, illi tamen nec subdantur, nec obediunt, vt satis experientia constat.

Dicendum est 5. probabilissimum esse, iustitiam originalem, in qua primus homo conditus est, non fuisse vnum aliquem simplicem habitum, quo totus homo reclusus, & perfectus euaderet, sed potius fuisse quamdam aptissimam plurimorum habituum supernaturalium complexionem, quorum alij in intellectu, alij in voluntate, alij denique in inferiori animæ parte residerent, quibus proinde totus homo secundum omnes facultates suas perficiebatur in ordine ad finem, ad quem creatus est. Ita *Perer.* lib. 5. in Gen. num. 88. *Salian.* in ann. veteris testam. ad diem 6. creationis num. 78. & plures alij. Ratio est, quia vnus & simplex habitus non potuisset tam multiplices, & varios effectus producere, & tam diuersas facultates regere, ac mouere, ac in subiectis adeò differentibus residere.

Dicendum 6. primum parentem non sibi soli iustitiam originalem à Deo accepisse, sed etiam suis posteris; id est, illam ab ipso, si non peccasset, in posteros fuisse transfundendam. Id ex fide certum est, vt patet ex doctrina & definitione Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. asserentis Adamum suâ inobedientia sibi, & nobis perdidisse iustitiam illam, quam à Deo acceperat; & sess. 5. can. 2. anathema dicitur ei, qui asseruerit, Adæ præuaricationem sibi soli, & non eius propagini noquisse; & acceptam à Deo sanctitatem, & iustitiam, quam perdidit, sibi soli, & non nobis etiam eum perdidisse: hanc autem ille nobis perdere non potuisset, nisi etiam in nobis transfundendam accepisset.

SE